

MARA

Sterre Carron

HOOFDSTUK

I

Mechelen. Rani Diaz, hoofdinspecteur moordzaken, klapte haar mobieltje dicht en liep naar haar auto. Voordat ze instapte, propte ze de laatste resten van het broodje kebab in haar mond. Ze likte de knoflooksaus van haar lippen, stapte in en startte de motor. Terwijl ze zich in het verkeer mengde, nam ze het flesje cola uit de houder, schroefde de dop eraf met haar tanden en nam een flinke slok.

De drukte bij de Brusselpoort maakte haar altijd prikkelbaar en ongeduldig, maar nu maakte het haar woest. Het was de laatste tijd erg druk geweest op kantoor. Slechteriken in overvloed. Nadat twee weken geleden het lijk van Gus Slagmolen uit de Vrouwvliet was opgevist, had ze het vervolgens razend druk gehad met een uit de hand gelopen caféruzie. In café Martine hadden dronkenlappen de schedel van een bezoeker met een barkruk verbrijzeld. Ze had dagen, zelfs nachten aan een stuk gewerkt om erachter te komen wie precies de dodelijke slag had toegebracht. Gisteren had ze

de *big boss* gesmeekt om een dagje vrijaf. Na lang zeuren had hij haar uiteindelijk haar zin gegeven.

Niet dus. Er was een lijk gevonden in Hotel Glamour op de Vismarkt! Een lijk? Een stoot adrenaline gierde door haar lijf. Eindelijk weer wat opwinding voor de 'Maneblussers', zoals de inwoners van Mechelen spottend werden genoemd. Het nieuws zou zich binnen de kortst mogelijke tijd als een lopend vuurtje verspreiden.

Het verkeerslicht stond op rood. Ze zette de radio in de BMW keihard aan. Een nummer van André Hazes denderde uit de luidsprekertjes. Ze sloeg met haar vlakke hand op de stopknop, griste het pakje sigaretten van het dashboard, stak er een op en rookte nerveus.

Vlak voor half een parkeerde ze haar auto op de Korenmarkt. Ze wierp een vluchtige blik in de achteruitkijkspiegel, nam een laatste trek van haar sigaret en gooide de nog brandende peuk door het openstaande raam op straat. Terwijl ze het portier opende, graaide ze haar handtas van de passagiersstoel en sprong uit de auto. Een koude wind floot rond haar oren toen ze over de IJzerenleen liep. Er werd storm verwacht.

Op het moment dat ze op de Vismarkt kwam, zag ze de horde politieagenten, kijklustigen en buurtbewoners. Ze worstelde zich gehaast door de menigte en bereikte uiteindelijk Hotel Glamour. De agent die het gebouw bewaakte, knikte vriendelijk. 'Op de eerste verdieping', zei hij.

'Is de pers er al?'

Hij glimlachte. 'Nee. En met een beetje geluk komen ze helemaal niet.'

'Mooi zo.' Ze rende de hal binnen en stormde als een werfelwind de trap op. De geüniformeerde agent die de Junior Suite bewaakte keek sip.

Rani had hem nog nooit eerder gezien.

'Was jij als eerste hier?', vroeg ze.

'Nee ... Ja ... Ik bedoel ...'

'Wat wil je nu eigenlijk zeggen?'

'Ja mevrouw, ik was hier als eerste.'

‘En je hebt ervoor gezorgd dat er niks is aangeraakt mag ik hopen?’

‘Zeer zeker.’

‘Mooi zo.’

Ze liep de hotelkamer binnen en nam het tafereel in zich op. Het slachtoffer lag in een bizarre houding tegen de muur. Haar lichaam was in elkaar gezakt, haar nek gebroken en haar hoofd hing in een vreemde hoek op haar lichaam. Rani liep langzaam naar het lijk. Haar blik viel op de uitpuilende, paarsblauwe tong. Hij deed haar denken aan een overrijpe pruim. Haar maag protesteerde. Ze ademde diep in, maar de penetrante geur van urine en stoelgang zorgde ervoor dat de kebab naar boven kwam. Ze slikte twee keer snel achter elkaar en herstelde zich. Na al die jaren was ze gewend geraakt aan dergelijke confrontaties met de dood. Het hoorde er nu eenmaal bij wanneer het leven bruusk uit het lichaam wegvloeit. Ze wendde haar hoofd af en keek naar de tafel. Een fles onaange-roerde champagne, twee glazen en twee boeketten bloemen.

Wat had zich hier afgespeeld?

Ze keek opnieuw naar het slachtoffer en vervolgens naar haar partner Bert Simons, die naast het bed stond. Hij gaf haar een knipoogje.

Op de een of andere manier irriteerde haar dat mateloos.

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Het kamermeisje.’

‘Wat weten we?’

‘Haar naam is Jill Van Regenmortel, vijftientig jaar en ...’

‘Je bedoelt dat ze onder die naam heeft ingecheckt?’

‘Nee’, antwoordde hij, terwijl hij met zijn onderarm over zijn voorhoofd wreef. ‘Laat me uitspreken! Die naam staat in haar paspoort en onder diezelfde naam heeft ze deze kamer gehuurd.’

‘Of in opdracht van ...’

‘Mogelijk ... Een leuk feitje ... Ze is in het bezit van duizend euro ...’

‘Misschien werd ze vooraf betaald. Wie weet?’

‘Ze ziet er niet uit als een prostitué.’

‘De vrouw in onze vorige case ook niet’, antwoordde Rani opstandig.

‘Hm ...’

Het slachtoffer droeg geen ring.

Rani dacht aan de mogelijke scenario’s.

Misschien had de vrouw hier met haar minnaar afgesproken om een einde te maken aan hun relatie en was ze daarom vermoord. Of ze was inderdaad een prostitué en had niet willen voldoen aan zijn eisen. Een andere optie was een jaarloerse echtgenote. Iemand die de buitenechtelijke relatie van haar man op het spoor was gekomen en hier genoegdoening was komen halen.

Ze fronste.

Ho maar Diaz! Hou je fantasie in toom. Slechts één ding weet je zeker: dit is geen roofmoord!

Ze liep langs de mensen van het rechercheteam die druk in de weer waren met het verrichten van het sporenonderzoek, trok latex handschoenen aan, liep naar de kast en trok deze open. Een bruine damesjas hing netjes op een hangertje. Ze haalde hem eruit en keek naar het etiket. Armani. Een dure jas dus! Ze inspecteerde de laarzen. Ciao Ragazzi. Ook prijzig. Verder was de kast leeg.

Ze sloot de deur en liep de luxueuze badkamer in. De badproducten lagen onaangeroerd op een zilveren schaalje en de handdoeken waren niet gebruikt. De inloepdouche was droog, evenals de badkuip.

Toen ze het vertrek wilde verlaten, zag ze haar collega in de deuropening. Zijn corpulente lichaam vulde bijna de volledige ruimte en op zijn brede voorhoofd parelden zweetdruppeltjes. Ze had met hem te doen. Simons kon slecht tegen warmte, en voor zover ze het kon inschatten was het hier op zijn minst vijftientig graden.

‘Misschien kun jij de hoteleigenaar verhoren’, zei ze.

‘Zie ik eruit alsof ik binnen de kortst mogelijke tijd het bewustzijn zal verliezen?’

‘Nee, ach laat maar ...’ Ze veranderde van onderwerp. ‘Is de wetsdokter er al?’

‘Yep.’

Karin, de politiearts waar ze de afgelopen vier jaar mee had samengewerkt, had altijd puik forensisch werk verricht. Maar sinds kort was ze verhuisd naar de kust en restte enkel hun vriendschap.

Rani zuchtte. Ze hoopte dat haar vervanger even gewillig en gedreven was als haar vriendin.

‘Wat voor een indruk maakt hij?’

Simons keek haar niet-begrijpend aan. ‘Voor zover ik het kan beoordelen, gedraagt hij zich normaal. In ieder geval ... Avances heeft hij nog niet gemaakt ...’

Zijn volle lippen krulden zich tot een glimlach en er verschenen pretlichtjes in zijn ogen.

‘Is dat grappig bedoeld?’

‘Soms moet je lachen om niet te huilen.’

‘Dat zeggen ze, ja.’ Ze maakte een gebaar naar de deur. ‘Ik wil er langs.’

Hij liet haar voorgaan, maar volgde haar op de hielen.

Ze liep naar het bed, pakte haar notitieboekje, maakte aantekeningen en tekende de details. Terwijl ze zich concentreerde op de positie van het stoffelijk overschot, voelde ze plots de aanwezigheid van iemand aan haar linkerkant. Ze hief haar hoofd op en keek recht in de ogen van een imposante man, gehuld in een wit pak. Heel even voelde ze zich ongemakkelijk door zijn intense blik en door haar een meter vijftig die leek te verdwijnen in het niets.

Ze hield op met schrijven en vroeg: ‘Wie bent u?’

‘Frederik Matthieu, wetsdokter’, antwoordde hij. ‘Ik ga ervan uit dat jij Rani bent?’

‘Klopt’, zei ze. ‘Inspecteur Diaz. Wat kunt u me vertellen?’

‘Dat het slachtoffer meer dan twaalf uur dood is en dat

de dader haar heeft gewurgd.' Hij kuchte en vervolgde: 'De blauwgrijze verkleuring van het gelaat en de kleine puntvormige bloedingen in de oogleden vertellen me dat.'

'Ik zie geen nagelindrukken ter hoogte van de hals', zei Rani.

'Inderdaad', antwoordde hij. 'Vermoedelijk droeg de dader handschoenen.'

'Zo te zien heeft ze ook wat klappen te incasseren gehad.' Ze wees naar het brilhematoom. De oogleden waren fors gezwollen en zagen er uit alsof ze geïnjecteerd waren met zwarte inkt.

'Klopt.'

'Ik wil zo vlug mogelijk weten of ze geslachtsgemeenschap heeft gehad', zei ze. 'Een manier om DNA-sporen te vinden.' Frederik wilde iets zeggen, maar Rani was hem voor.

'Het is niet omdat ze haar broek nog aan heeft dat ze geen seks heeft gehad.'

'De autopsie zal dat uitwijzen.'

'Wanneer mag ik het rapport verwachten?'

'De lijkschouwing kan ten vroegste overmorgen plaatsvinden.'

'Dokter', zei ze, terwijl ze hem doordringend aankeek. 'Die vrouw hier is vermoord. Vindt u achtenveertig uur niet wat lang om me uw bevindingen te bezorgen?'

Hij stak zijn hand op. 'Er is een planning waar ik moeilijk van kan afwijken.'

'O ... natuurlijk', antwoordde ze cynisch. 'U zult wel beter weten dan ik wat voorrang verdient. Bovendien zou ik niet graag de naam krijgen met de ellebogen te werken.'

Hij glimlachte. 'Die is voor jou. Ik zal ervoor zorgen dat het morgen gebeurt.'

'Bedankt', mompelde ze, terwijl ze op het punt stond zich om te draaien.

'Inspecteur Diaz?'

Ze bleef staan.

‘Ik zou het appreciëren als je de autopsie kunt bijwonen.’ Rani antwoordde niet en liep naar Petra, de jongste rechner van haar team. Ze had een mobiel in haar hand.

‘Moet je horen’, zei ze. ‘Onze dame heeft gisteren om 20.00 uur een bericht ontvangen.’

Jill, ik heb een kamer (de Junior Suite) in Hotel Glamour op de Vismarkt gereserveerd. Uiteraard op jouw naam. Ik kan de hele nacht bij je blijven. Stuur me een sms’je wanneer je er bent. Liefs. xxx

‘Haar minnaar’, zei Rani.

Petra controleerde de verzonden berichten en keek op.

‘Kamer 10, de Junior Suite, en lover boy staat in haar contacten vermeld onder de naam ‘dotje’.’

Rani’s wenkbrauw schoot omhoog. ‘Controleer dat mobiele nummer!’

Petra knikte. ‘Denk je dat haar minnaar de moordenaar is?’

Rani haalde haar schouders op. ‘Haar mobiel achterlaten nadat hij haar vermoord heeft ... Dat is het werk van een achterlijke, als je het mij vraagt ...’

‘In paniek vergeet men wel eens wat’, antwoordde Petra. Rani reageerde niet op haar enthousiasme. Ze had zo haar bedenkingen.

‘Ik ga met de hotelmanager praten’, zei ze. ‘Ben benieuwd wat hij ons te vertellen heeft.’

Ze stroopte haar latex handschoenen af, trok de papieren slofjes uit en riep Simons. Zwijgend verlieten ze de kamer, blij verlost te zijn van de vieze, doordringende geur die het vertrek vulde.